

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΚΑΙ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† Γ' ΛΟΥΚΑ, Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων
τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ
ΚΥΡΙΑΚΗ 6 Δεκεμβρίου 2015

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Κολ. γ' 4-11)

Αδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

«Ὅταν πρόκειται να περάσεις, είτε από πυκνό δάσος, είτε από καλαμιώνα, είναι ανάγκη να παραμερίζεις με τα χέρια σου τα κλαδιά, τους θάμνους και τα ξύλα, όλα τα εμπόδια, για να κάνης μονοπάτι, και να μπορέσης να προχωρήσης. Ἐτσι πρέπει να γίνεται και μέσα στην ψυχή μας, με τους αμαρτωλούς λογισμούς: Να τους παραμερίζουμε, και να προχωρούμε».

Γέροντας Γερμανός Σταυροβουνιώτης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Κολ. γ' 4-11)

Αδελφοί, ν' ακολουθεῖτε πιστά καὶν ἅ ὑπακοῦτε τοὺς ἐκκλησιαστικούς σας ἡγέτες. Γιατί αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν για τὴ σωτηρία σας, ἐπειδὴ θὰ δώσουν λόγο στό Θεό. Ἔτσι ἢ μέρμινά τους θὰ γίνεται μέ χαρά, κι ὄχι με στενοχώρια, πράγμα πού δέν σᾶς συμφέρει. Νά προσεύχεστε για μᾶς. Φυσικά, εἴμαστε βέβαιοι πώς ἔχουμε καθαρὴ τὴ συνείδησή μας, ἀφοῦ σε κάθε περίπτωση θέλουμε νά συμπεριφερόμαστε ὅπως πρέπει. Ἰδιαίτερα σᾶς παρακαλῶ νά προσεύχεστε για νά μέ φέρει ὁ Θεός σύντομα κοντά σας. Ὁ Θεός πού δίνει τὴν εἰρήνη καὶ πού ἀνέστησε τόν Κύριο μας Ἰησοῦ, τόν μεγάλο πομένα ταῶν προβάτων, αὐτόν δηλαδή πού ἐπικύρωσε μέ τό αἷμα του τὴν αἰώνια διαθήκη, αὐτός νά σᾶς δίνει τὴ δύναμη για κάθε καλό ἔργο, ἔτσι ὥστε νά κάνετε τό θέλημά του. Ἄς ἐνεργεῖ διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά γίνεται ἀνάμεσά σας αὐτό πού τόν εὐχαριστεῖ. Σ' αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα παντοτινά. Ἀμήν.

Ἡ μοναξιά εἶναι μια δοκιμασία. Καὶ χρειάζεται πνευματικά ἐφόδια για να την αντιμετωπίσει κανεῖς θετικά. Αν αὐτά λείπουν, ἡ μοναξιά γίνεται πρόβλημα.

Ανυπόφορη εἶναι ἡ μοναξιά για τον μικρό, για τον μέτριο. Για τον ἄδειο, που δεν ἔχει τίποτε να δώσει στους ἄλλους καὶ δεν περιμένει τίποτε να πάρει. Για εκείνον που φοβάται τον εαυτό του καὶ το κενό της ψυχῆς του.

Λόγους να φοβούνται τὴ μοναξιά ἔχουν εκείνοι που κλείνουν μέσα τους τὴν ἐρημο, τὴν ἐρημιά καὶ τὴν ἐρήμωση. Για να υπερβούμε τὴ μοναξιά χρειάζεται ἡ αναφορὰ μας προς τον Θεό καὶ ἡ ἐπικοινωνία μας με τους ἀνθρώπους.

Μητροπολίτης Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Νικηφόρος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. ιγ' 10-17)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Ἴδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· Ὑποκριτὰ· ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βουνὸν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δὲ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

**Κανόνα πίστεως
καὶ εἰκόνα πραότητος,
ἐγκρατείας Διδάσκαλον,
ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου,
ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια·
διὰ τοῦτο ἐκτίσω
τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά,
τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια.
Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. ιγ' 10-17)

Εκείνο τόν καιρό, ἕνα Σάββατο δίδασκε ὁ Ἰησοῦς σέ μία συναγωγή. Ἐκεῖ βρισκόταν καί μία γυναίκα, δεκαοχτώ χρόνια ἄρρωστη ἀπό δαιμονικό πνεῦμα. Ἦταν κυρτωμένη καί δέν μποροῦσε καθόλου νά ἰσιώσει τό σῶμα της. Ὅταν τήν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τή φώναξε καί τῆς εἶπε: «Γυναίκα, ἀπαλλάσσεσαι ἀπό τήν ἀρρώστια σου». Ἔβαλε πάνω της τά χέρια του κι ἀμέσως ἐκείνη ὀρθώθηκε καί δόξαζε τό Θεό. Ὁ ἀρχισυνάγωγος ὁμως, ἀγανακτισμένος πού ὁ Ἰησοῦς ἔκανε τή θεραπεία τό Σάββατο, γύρισε στό πλῆθος καί εἶπε: «Ὑπάρχουν ἕξι μέρες πού ἐπιτρέπεται νά ἐργάζεται κανείς μέσα σ' αὐτές, λοιπόν, νά ἔρχεστε καί νά θεραπεύεστε, καί ὄχι τό Σάββατο». Ὁ Κύριος του ἀπάντησε: «Ὑποκριτῆ! Ὁ καθένας σας δέ λύνει τό βόδι του ἢ τό γαῖδουρι του ἀπό τό παχνί τό Σάββατο καί πάει νά τό ποτίσει; Κι αὐτή, πού εἶναι ἀπόγονός τοῦ Ἀβραάμ, καί ὁ σατανᾶς τήν εἶχε δεμένη δεκαοχτώ χρόνια, δέν ἔπρεπε νά λυθεῖ ἀπ' αὐτά τά δεσμά τό Σάββατο;» Μέ τά λόγια του αὐτά ντροπιάζονταν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί του κι ὁ κόσμος χαιρόταν γιά ὅλα τά θαυμαστά πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ προσευχή ποτέ δέν πάει χαμένη, εἴτε ὁ Θεός μας εἰσακούει εἴτε ὄχι. Καί φυσικό εἶναι νά μὴ μας εἰσακούει πάντα, γιατί συχνά Του ζητάμε πράγματα ἀχρηστα καί ἀνώφελα. Καί τότε ὁμως, εκτιμώντας τόν κόπο τῆς προσευχῆς μας, μας δίνει, χωρίς νά το αντιλαμβανόμαστε, κάτι ἄλλο, χρήσιμο καί ωφέλιμο.

Εμεῖς ὅταν προσευχόμαστε, ζητάμε ἀπό τόν Θεό κάτι πού θεωροῦμε ἀγαθό. Ἀν, ὁμως, στήν πραγματικότητα εἶναι ἢ θά ἀποβεῖ ἐπιζήμιον – καί αὐτό τό ξέρει ὁ Παντογνώστης- τότε Ἐκεῖνος δέν εκπληρώνει τόν αἴτημά μας. Μὴ εκπληρώνοντάς το, λοιπόν, μας ευεργετεῖ, γιατί αλλιῶς θά παθαίναμε κακό, κακό πού δέν εἴμαστε σέ θέση νά προβλέψουμε.

Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος